

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Perfectorum hominum aliæ cruces nonnullæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

sum: Non peto pulchritudinem celi, sed ignominiam tuam; non mundi delicias, sed tuas angustias. Cito mihi, Domine JESU, tribue eam. Passionem tuam, videlicet. Hæc & plura S. Bonaventura.

§. 3.

Perfeutorum hominum alie cruces nonnullæ.

Tertia crux Sanctorum consistit in amara quadam desolatione, aut cæcâ velut contenebratione spiritûs: quibus DEUS etiam sibi dilectissimos diu multumq; exercere consuevit, & usque eò aliquando percellere, ut præ interiorum tenebrarum densitate, vix se ipsos possint circumspicere, aut quo loco consistant, intueri; neque satis expediant aut dispiciant, DEUMne adhuc amicum habeant, an contrâ offensum atque iratum experiantur. Quæ quidem animi tenebris occupati ac circumfusi anxietas, ita DEI servis acerba & intolerabilis esse solet; ut eam non abs re Theologia mysticæ Magistri (& nominatim Henricus Harphius) tãtã L. 3. Theol. myst. c. 13. etsi horridiore vocabulo, languorem infernalem appellitent. Nam cum hi qui ita affecti sunt, ipsam divinitatis offensam omnibus supplicijs acerbiorẽ existiment; istam divinæ lucis subtractionem, ubi ad eam is, quem dicebamus, perplexus pavor accesserit, sicut umbram mortis inferorumve exhorrescunt, & quandam gehennæ imaginem ac rudimentum arbitrantur.

Magna igitur rursus animæ DEUM amanti crux est, in timus hic pavor, ac divinæ iræ suspectatio: ad quam non immeritò transferri possit & adhiberi ille afflictissimi Jobi gemitus: Sagittæ Domini in me sunt, quarum indignatio obibit spiritum meum: & terrores Domini militant contra me. Aut illæ alterius Prôphetæ voces: Collocavit me in obscuris, sicut mortuos sæculi; & anxiatu est super me spiritus meus, in me turbatum est cor meum. Itẽmq; illæ: Ego autem dixi in excessu

Job 5.

Psal. 142.

Psal. 30.

excessu mentis mea: Projectus sum à facie oculorum tuorum.

Vit. p. 3.

Atque in hac cruce spiritali annis pluribus distenta fuit B. Magdalena de Pazzis; tot undique obsessa ac circumplexa intestinis animi difficultatibus, ut nulla ex parte solatium ullum posset capere, sibiq; interdum à Deo derelicta esse, neque illū in se habere videretur. Eodémq; tormenti genere plures alias exercitas legimus magnas & Deo dilectas animas, quas partim refert Nicolaus Lancicius noster, opusculo de ariditate in oratione cap: 4. Eodémq; pertinet, quod disertis verbis tradit B. Catharina Bononiensis ab eodē autore laudata cap: sequenti: *Non est dolor (inquiens) acerbior illi quem patitur anima, ob sensibilis amoris absentiam; & credit se DEI gratiam amisisse, quando non gustat consuetas internas dulcedines; & de hac derelictione summum sentit dolorem.*

Append. sc.

attinet, eum pluribus descriptum invenies apud Blosium, ad calcem institutionis spiritalis.

Quarta in quadam consistit anxia & inquieta aegritudine animi, ex eo concepta; quod DEUM, quem summo affectu atque opere diligunt, non perinde ab alijs cognosci atque amari conspiciunt; immò verò à plerisq; mortalium tot, tamq; indignis atrocibusq; modis, supremam illant, tum majestatem, tum bonitatem, & amabilitatem offendit.

Pf. 118.

Hinc enim cum rege Propheta, tabescunt ad aspectum peccantium; & ardore animi depascente vitalia, ipso zelo suo exeduntur atque consumuntur.

Pf. 92.

3. Reg. 19.

Ita tabescebat S. Elias, dum abjectus subter juniperū, orabat mortem, & maturo fato sibi occludi oculos, ne horrendas Numinis injurias, illis usurpare, & ultrā sustinere cogereetur. Ita Athenis incitabatur urebaturq; Pauli spiritus, videntis idololatriæ deditam civitatem. Ita denique S. Franciscus Xaverius, quando post obitas divinæ gloriæ causā tot terras, & superata tot maria, ad extremum tanquam

quam ad flores florentissimi Sinarum Regni resistens, ipsiq; prohibitus aditu, non tam februm vi, inter desertos illos scopulos, quam sui spiritus ac zeli ardore extabuit: dolens, gemensq; videlicet, sive, animosâ spe præceptam tot animarum prædam, sibi ab infensissimo divinitatis hoste præripi, sive omnibus expetitam votis martyrij palmam sibi *L.3. Vit. c.17* penè in manibus infringi.

Itaque S. Ambrosius in illa Psalmi us. *Vidi pravariçantes & tabescebam*: *Beatus*, inquit, *qui in charitate DEL tabescebat*. Nam si (ut ibi subdit) *alius propter vitiosos amores tabescebat, qui distillat, dum est dilatus amore dilectæ: alius immodicè capeßendi honoris impatiens, si desideria longa suspires, non mediocri mentis tæbe conficitur*: quidni id aliquando efficiat magna atque insolens Dei charitas, ejusq; honoris zelus inæstivans, ubi sese is ardor totis animæ venis diffuderit, vitalemq; cordis succum carpere atque depasci cœperit?

§. 4.

Christum perfectè diligentium crux postrema.

Postrema crux Sanctorum illis adnascitur, ex ingenti quodam, & (ut ita loquar) intemperato desiderio videndi Deum, seseq; vinculis mortalitatis exsolvendi; non tam boni sui felicitatisve cupidine, quam quo labis omnis atque, impedimenti expertes, Deo summè dilecto sincerè ac purè placeant, eidemq; amore castissimo, & arctissimo perenni; complexu, imperturbatè adhærescant. Siquidem & hujus desiderij vim, ad crucem quandam interiorem pertinere, testatur S. Gregorius in caput 3. Job ita scribens: *In amaritudine quippe animæ sunt omnes electi, qui vel punire flendo non desinant qua deliquerant, vel gravi se morore afficiunt, quia longè huc à facie conditoris projecti, adhuc in æternæ patriæ gaudijs non sunt.* Et alio in loco, cum præmisset, electos ex intenta rerum cœlestium meditatione, vehementissi-